

REPUBLIKA
SLOVENIJA
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

LJUBLJANA

I Pd 471/2023

DELNA SODBA
V IMENU LJUDSTVA

JJ, EB	
ROK	30.4.2025 2.5.2025 dej. rok
PREJETO	16. 04. 2025
SPIS	259-2024

Delovno in socialno sodišče v Ljubljani, je v senatu, ki so ga sestavljali predsednica senata okrožna sodnica Goranka Franz Ravbar ter Anton Dremelj in Olga Kaučič kot člana

v individualnem delovnem sporu tožeče stranke: **Andrej GRAH WHATMOUGH**, EMŠO: [REDACTED], Tržič, ki ga zastopa Odvetniška pisarna Prušnik, Fabian, Petrovič, Jeraj, Rejc (PFP Law) o.p. d.o.o. iz Ljubljane, zoper toženo stranko: **RADIOTELEVIZIJA SLOVENIJA javni zavod, Ljubljana**, MŠ: [REDACTED] Kolodvorska ulica 2, Ljubljana, ki ga zastopa Odvetniška družba Čeferin, Pogačnik, Novak, Koščak in partnerji, o.p., d.o.o. iz Grosupljega

zaradi: **prenehanja pogodbe o zaposlitvi – razrešitev,**
pct. 138.088,57 € s pp

dne 17. marca 2025

ODLOČILO:

- I. Ugotovi se, da je sklep toženke o razrešitvi tožnika z mesta v. d. generalnega direktorja toženke z dne 3. 8. 2023 nezakonit in se razveljavi.
- II. Ugotovi se, da je izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi št. 1/A-82371-22-1 z dne 18. 3. 2022 nezakonita.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožnik je dne 2. 9. 2023 vložil tožbo, s katero zahteva ugotovitev nezakonnosti svoje razrešitve z mesta v. d. generalnega direktorja in imenovanje Zvezdana Martića za v. d. generalnega direktorja, ugotovitev nezakonnosti prenehanja delovnega razmerja, reintegracijo in reparacijo. Z vlogo, vloženo na sodišče 18. 1. 2024 je tožbeni zahtevek spremenil in sicer je poleg zahteve za ugotovitev nezakonnosti svoje razrešitve z mesta v. d. generalnega direktorja in odpovedi pogodbe o zaposlitvi postavil še zahtevek po odvodu davkov in prispevkov, izplačilu 138.088,57 € in za stroške postopka. Dne 29. 1. 2024 pa je na naroku z vlogo postavil še podredni tožbeni zahtevek na reintegracijo in odškodnino za čas od 4. 8. 2023 do vrnitve na delo v višini plač za 61 plačni razred tj. 4.841,11 € povečane za dodatek na delovno dobo, pri čemer zahteva še obračun vseh prispevkov in davkov ter povračilo stroškov. Z vlogo, vloženo na sodišče dne 24. 9. 2024, pa je postavil nekoliko drugače oblikovan, vendar smiselno enak zahtevek na ugotovitev nezakonnosti sklepa o razrešitvi in podane odpovedi pogodbe o zaposlitvi ter na izplačilo neto zneska od 138.088,57 € (po odvodu davkov in prispevkov) z zakonitimi zamudnimi obrestmi od vložitve tožbe dalje. Ob tem postavlja tudi podredni zahtevek na reintegracijo in reparacijo in zahteva povrnitev stroškov postopka.
2. Toženka v pravočasnem odgovoru na tožbo navaja, da ga je utemeljeno razrešila in mu je zato posledično prenehalo delovno razmerje. Vročitev pisanj je bila opravljena preko oglasne deske po določilih ZUP, saj ga na naslovu, na katerem je bil prijavljen, ni bilo najti, ravno tako ne na ostalih naslovih, kjer bi bilo možno, da prebiva. Ker spremembe naslova ni sporočil, je bilo navedeno vročanje pravilno. Predlaga zavrženje tožbe zaradi preuranjenosti oz. zavrnitev v celoti ter plačilo stroškov. Enako predlaga po zadnje postavljenem zahtevku, pri čemer še poudarja, da tožnik več nima pravnega interesa za tožbo, saj je bil postavljen za vršilca dolžnosti direktorja do imenovanja uprave, ki je bila imenovana 16. 8. 2023, s čimer bi mu funkcija v vsakem primeru prenehala.
3. Naslovno sodišče je stvarno pristojno za odločanje o zakonitosti sklepa o razrešitvi na podlagi 39. člena v zvezi s 36/2. členom Zakona o zavodih (ZZ), za ostale

postavljene zahtevke pa na podlagi 200/3, 4. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-1) v zvezi s 5. členom Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1). Na podlagi 2. odstavka 36. člena v zvezi z 39. členom ZZ je namreč sodno varstvo zoper sklep o razrešitvi direktorja dopustno v roku 15 dni po prejemu sklepa na pristojno delovno sodišče. Čeprav sklep ni bil vročen pravilno, je tožnik zanj izvedel, ravno tako za prenehanje delovnega razmerja, zato je sodišče odločalo tudi o tem sklepu. Ni mogoče pritrditi, da gre za preuranjeno tožbo, saj so na podlagi izpodbijanega sklepa nastopile pravne posledice tj. prenehanje funkcije in delovnega razmerja, za kar je tožnik izvedel. Ker je bil torej tožnik seznanjen s posledicami obeh sklepov, tožba ni preuranjena, zato je ugovor toženke o tem neutemeljen in je sodišče zadevo obravnavalo.

4. Ravno tako ne gre za pomanjkanje pravnega interesa, saj je od razrešitve tožnika in prenehanja delovnega razmerja do imenovanja uprave dne 16. 8. 2023 določeno obdobje, za katerega tožnik pravočasno uveljavlja svoje pravice.
5. Sodišče je o zadevi že odločalo z delno sodbo, vendar je Višje delovno in socialno sodišče s sklepom opr. št. Pdp 244/2024 z dne 12. 6. 2024, pritožbi toženke delno ugodilo in sodbo sodišča prve stopnje v razveljavljenem delu vrnilo sodišču prve stopnje v ponovno odločanje.
6. Sodišče je v dokazne namene prečitalo listine od A1 do A47, od B1 do B37, C1 ter zaslišalo tožnika in priči Gorana Forbicija, predsednika Sveta RTV Slovenija in Špelo Kocjan. Sodišče je na narok sicer kot pričo vabilo tudi Draga Zadergalja, za katerega sicer vabilo ni bilo izkazano na dan naroka, vendar je glede na izpoved tožnika in Forbicija ocenilo, da zaslišanje te priče ni potrebno, saj po izpovedbi imenovanih o tem, da so pri toženki vedeli, da je tožnik na letnem dopustu, izpoved Zadergalja o tem, da naj bi bil tožnik na letnem dopustu pri njemu, zaslišanje ni bilo potrebno. Ni bistvenega pomena, kje je bil tožnik na letnem dopustu, saj je sodišče ugotovilo, da je bil na letnem dopustu in da je toženka za to vedela.
7. Sodišče ni obravnavalo vlog obeh strank, ki sta ju vložili na naroku dne 18. 3. 2024, saj sta bili vloženi prepozno, torej po prvem naroku za glavno obravnavo in po dodatno dodeljenem roku, razloga za to pa nista niti navedli, še manj upravičili. Ker sta bili vlogi vloženi v nasprotju z določili 286. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP), ju sodišče ni upoštevalo. Enako velja za vlogo tožnika, ki je bila vložena tik pred zadnjim narokom in navedbe ter dokazi podani na zadnjem naroku. Tožnikovo pojasnilo namreč ne pomeni utemeljenih razlogov za podajo navedb oz. predložitev dokazov izven zgoraj cit. določil postopka tj., da jih brez svoje krivde ni navajala in predložil pravočasno. Poleg tega pa bi obravnavo novih navedb in dokazov pomenila podaljšanje postopka, saj bi morala nasprotna stranka nanje odgovoriti, sodišče pa razpisati še dodaten narok za njihovo obravnavo.

8. Na podlagi 184. člena ZPP je vse do konca glavne obravnave dopustno spremeniti tožbo. Tožnik je sicer tožbo oblikoval nekoliko drugače, vendar je smiselno zahtevke ostal enak, saj je najprej zahteval ugotovitev, da delovno razmerje ni prenehalo (zaradi nezakonite odpovedi), naknadno pa ga je oblikoval tako, da je zahteval ugotovitev nezakonitosti odpovedi poleg ugotovitve nezakonitosti sklepa o razrešitvi. Glede reintegracije in reparacije pa postavlja podredni zahtevek, ki je bil ravno tako po vsebini smiselno enak. Ker gre smiselno za enak zahtevek, sodišče ocenjuje, da ne gre za spremembo tožbo in je v nadaljevanju o zahtevku odločalo, saj gre za vsebinsko enak zahtevek, ne glede na preoblikovanje samega besedila zahtevka.
9. Glede na to, da je med strankama spornih več vprašanj, med njimi vprašanje pristojnosti Sveta RTV Slovenija o razrešitvi v. d. generalnega direktorja in vprašanje pravilnosti vročitev pisanj (zlasti poziva za izjavo), so izpolnjeni pogoji po 314. členu ZPP, ki se uporablja na podlagi 19. člena ZDSS-1. Od pristojnosti izdajalca izpodbijanega sklepa in pravilnosti postopka (tudi vročitev seznanitve z razlogi razrešitve s pozivom za izjavo) je odvisna zakonitost izpodbijanega sklepa o razrešitvi in prenehanja pogodbe o zaposlitvi, zato je odločitev o tem zrela za razsojo. Glede na to, je sodišče ocenilo, da so podani pogoji za izdajo delne sodbe.
10. Tožnik zatrjuje, da prebiva na naslovu [REDACTED], Tržič in da tam prejema pošto, kar je potrdil tudi s svojim zaslišanjem. Pojasnil je, da hiša še ni povsem dokončana, vendar prebiva tam od lanske pomladi. Na letnem dopustu je bil od začetka junija (5. ali 6.) vse do 13. 7. 2023, ki mu ga je odobril predsednik programskega sveta.
11. Toženka zatrjuje, da se je tožnik izmikal vročitvi pisanj, vendar sodišče tega ne more sprejeti, saj je bila toženka seznanjena, da je tožnik na letnem dopustu. Tožnik zatrjuje, da ga je nastopil 6. 6. 2023 in je trajal do 13. 7. 2023. Ko pa je delavec na letnem dopustu, ni dolžan biti na naslovu svojega prebivališča, tako kot na primer med bolniškim staležem (če nima drugačnih navodil zdravnika). Tako tožnik kot priča Goran Forbicij sta izpovedala, da je imel dopust odobren in da je zanj toženka vedela. Da je bil na dopustu izhaja tudi iz članka (A17). Oba omenjena sta tudi izpovedala, da mu ni dopusta nihče preklical oz. ga povabil v prostore toženke zaradi vročitve pisanj, kar bi toženka smela storiti. Toženka je namreč tista, ki dopust odobri ali pa ga po potrebi prekliče. Do preklica letnega dopusta ni prišlo, tožnik se ni bil dolžan ves čas zadrževati na naslovu svojega prebivališča oz. naslovu za vročanje. Detektivka je tožniku poskušala pisanje vročiti med letnim dopustom in tožnika ni našla doma, kar še ni mogoče govoriti o izmikanju, če tožnika ob 15.40 uri ni bilo doma in se na trkanje nihče v hiši ni odzval. V kolikor naslovnik nima hišnega oz. poštne predalčnika (nabiralnika), je torej zakonsko predvidena rešitev - pustiti obvestilo o pošiljki bodisi na vratih bodisi na drugem vidnem mestu. Detektivka Špela Kocjan, ki je opravljala vročitev, se tega načina ni poslužila, kar je na zaslišanju tudi sama povedala.

12. Ravno tako ni pravne podlage, da bi se bil tožnik dolžan odzvati na telefonske klice, SMS sporočilo, e-pošto, Viber ali kakšen drug komunikacijski medij. Kaj takega namreč ne izhaja niti iz pogodbe o zaposlitvi niti iz kakšnega predpisa. Zato sklicevanje toženke, da se tožnik na tovrstne medije ni odzval, ni bistveno. Sicer pa preko navedenih medijev vročitev pisanj niti ne bi bila mogoča. Toženka niti ne zatrjuje, da bi obstajal dogovor oz. bili izpolnjeni pogoji o tem, da se tožniku pisanja vročajo elektronsko. Ker toženka tudi ne trdi, da bi poskušala preklicati dopust tožniku, ni bistveno, da se ni odzval na zgoraj navedene medije. Dokler tožnik ni nastopil dopusta ali če bi bil ta preklican, je bil torej v službi, kjer bi mu toženka lahko vročila pisanje. To je tudi najbolj običajen način vročanja pisanj, če gre za odnos delovnega razmerja, sicer pa ga predvideva tudi 85/1. člen Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP). Toženka bi lahko pisanje vročala tudi preko Pošte Slovenije, ki opravlja poštna storitve v Sloveniji. Toženka se je odločila za vročanje preko detektivske službe, kar je seveda tudi eden od možnih načinov vročanja, čeprav sta bolj običajna na delovnem mestu ali preko Pošte Slovenije. Ob tem pa ne ugotovi, da bi ravnanja tožnika kazala na očitno izmikanje vročitvi, saj je že dalj časa prijavljen na tem naslovu in ga je celo označil kot naslov za sprejem pošilk, sam pa je tudi izpovedal, da je na tem naslovu pošto sprejemal, česar toženka niti ni oporekala.
13. Sodišče tako ugotavlja, da je toženka vedela, da je tožnik na letnem dopustu in mu je ravno v tem času želela vročiti pisanje, kar je precej nelogično, saj ni nič neobičajnega, če zaposleni, ki je na letnem dopustu, odide iz kraja bivanja.
14. Na podlagi 96.a člena ZUP mora organ vročati dokument osebi, ki do vročitve ni sodelovala v postopku, na naslovu za vročanje. Izjemoma lahko vroča tudi na drugem naslovu, ki ni enak naslovu za vročanje, če je verjetno, da oseba tam dejansko prebiva, vendar mora vročitev ponoviti tudi na naslov za vročanje, če se izkaže, da na domnevnem drugem naslovu ne živi. Če pa se ugotovi, da oseba ne prebiva na naslovu za vročanje, ker se je odselila oz. je na naslovu neznana, odredi organ, da se vročitev opravi tako, da se na oglasni deski organa in na enotnem državnem portalu e-uprava objavi sporočilo o vročanju z javnim naznanilom, ki vsebuje podatke iz 3. odstavka 96. člena ZUP. Vročitev velja za opravljeno po preteku 15 dni od dneva, ko je bilo objavljeno sporočilo o vročanju z javnim naznanilom na oglasni deski organa in enotnem državnem portalu e-uprava. Ker se določilo uporablja smiselno, toženka ni bila dolžna uporabiti portala e-uprava, ki je sicer namenjen tistim, ki vročajo po ZUP.
15. Iz poročila detektivske agencije Špele Kocjan (B1) izhaja, da vročitev pisemske pošiljke, katere naslovnik je bil tožnik, ni bila uspešna, ker naslovnik na naslovu stalnega prebivališča, ki je hkrati naslov za vročanje, dejansko ne biva. Vročanje je bilo poskušano tudi na drugih naslovih (na katerih je prebival v preteklosti oz. bi lahko prebival pri sorodnikih ali kjer je bil občasno videvan). Iz tega poročila sodišče zaključuje, da vročitev ni bila opravljena. Ker je imel tožnik na naslovu

[REDACTED] Tržič prijavljeno stalno prebivališče in naslov za vročanje, bi bilo potrebno ravnati v skladu z določili o vročanju po ZUP ali ZPP (glede na to, da se posledice pisanj nanašajo na prenehanje delovnega razmerja). V kolikor se naslovnik ne najde v stanovanju in pisanja ni mogoče vročiti kateremu od družinskih članov, je potrebno obvestilo pustiti bodisi v hišnem predalčniku bodisi na vratih stanovanja oz. vidnem mestu. Iz omenjenega detektivskega poročila pa ni razvidno, da bi detektivka tako ravnala, čeprav je ugotovila, da nima hišnega predalčnika. Način, katerega je detektivka opisala v svojem poročilu, ne pomeni pravilnega vročanja niti po ZUP niti po ZPP, zato je tudi pravilna njena ugotovitev, da vročitev ni bila opravljena.

16. Kot priča zaslišana Špela Kocjan je potrdila dejstvo, da vročitve ni opravila. Sodišču pa ni znala prepričljivo pojasniti, zakaj obvestila ni pustila na vratih hiše na naslovu [REDACTED] Tržič, čeprav je ugotovila, da tožnika ni doma. Povedala je tudi, da to sicer naredi, v tem primeru pa ni, temveč je raziskovala, ali tožnik tam biva tudi zaradi tega, ker je dobila namig od naročnika tj. toženke, da tožnik tam morda ne biva. Sodišče ji ne more verjeti, da je to storila iz večje skrbnosti do naslovnika, saj se njena izpoved, v nekaterih delih, ne ujema s pisnim poročilom oz. takšne skrbnosti ni zaznati. Detektivka je izpovedala, da se ne spomni, da bi ji podatek o tožnikovem koriščenju letnega dopusta v času, ko naj bi opravila vročitev, posredovala toženka. Je pa to sama ugotovila na podlagi razgovorov z ljudmi, ko je poizvedovala o tožniku. Torej iz tega sodišče ugotavlja, da je detektivka ugotovila, da je tožnik na letnem dopustu in da ji toženka tega ni povedala, čeprav je tožniku odobrila letni dopust. Izpove tudi, da naj bi bil tožnik morda na jadraniu, kar nedvomno kaže na to, da tožnika torej ni bilo doma. Detektivka je torej imela podatek, da je tožnik na dopustu, vendar temu ni sledila in je raziskovala naprej. Njena pojasnila sodišča niso prepričala.
17. Sodišče ne more v popolnosti slediti izpovedi detektivke tudi zato, ker se je izkazalo, da je glede tega, kaj naj bi povedali sosedi izpovedala precej drugače kot je zabeleženo v poročilu (B1). Nihče od sosedov torej ni izrecno povedal, da tožnik tam ne biva, temveč so izpovedovali bolj v smislu, da nič ne vedo in da ne želijo odgovarjati, kakor je zapisano v poročilu in je v nasprotju s tem, kar je detektivka Kocjan izpovedala na zaslišanju pred sodiščem. Izpoved je bila v smeri, da so vsi sosedje jasno rekli, da tam ne biva. Sicer je nato na izrecno vprašanje, zakaj je v poročilu navedeno drugače, izpovedala, da si je skozi nasmihanje sosedov in pod vplivom objav v medijih skušala vrisati neke pogovore. Glede na to, sodišče v tem delu izpovedi detektivke ne more verjeti.
18. Tudi glede časovnice delovanja detektivke, so po oceni sodišče nedoslednosti. Glede na to, da je zapisano, da je bila vročitev na naslovu: [REDACTED] Tržič poskušana še ob 17.12, ko je bil opravljen zadnji telefonski klic oz. celo ob 17.17 in 17.42, ko ga je kontaktirala preko povezave Viber, ob 17.34 pa naj bi bila vročitev poskušana na naslovu: [REDACTED] Gre za razdaljo okoli 100

km, saj je Podljubelj blizu avstrijske meje, Šentvid pri Stični pa jugovzhodno od Ljubljane, kar je po oceni sodišče splošno znano dejstvo, zato je potrebna več kot 1 ura vožnje. Detektivka ni vedela, koliko časa je potrebovala od Podljubelja do Čagošč, je pa izpovedala, da se je s tožnikovimi sosedi pogovarjala od 30 min do 45 min, kar vse je časovno neizvedljivo na tako oddaljenih lokacijah. Zato sodišče tudi detektivskemu poročilu ne more v celoti slediti oz. ne more z dovolj veliko gotovostjo sprejeti tamkajšnjih ugotovitev, da tožnik ni bival na zatrjevanem naslovu. Nenazadnje je tudi detektivka na zaslišanju dopuščala možnost, da je tožnik vendarle imel v hiši urejene prostore za bivanje, čeprav je bil del hiše še v gradnji. Izpovedala je namreč, da ni mogla videti v vse prostore v hiši in da tisti, ki jih je lahko videla po njeni oceni niso bili primerni za bivanje.

19. Tako končno tudi iz njenega zaslišanja izhaja, da vročitev ni bila opravljena in da vendarle ni tako zelo prepričana, da tožnik tam ni bival kot izhaja iz njenega pisnega poročila (B1). Tudi zato sodišče njeno izpoved ocenjuje kot nezanesljivo.

20. Poskusi vročitve na ostale navedene naslove, vključno z naslovom prejšnjega prebivališča, kjer je bil najden tožnikov oče, niso bistveni, saj se na nobenem od njih vročitev veljavno ne bi mogla opraviti. Glede na to, da z očetom ni prebival na istem naslovu, tudi ni mogoče aplicirati postopka vročitve drugemu članu gospodinjstva namesto naslovniku.

21. Glede na to, da se je sodna praksa že izrekla o tem, da je akt o razrešitvi direktorja upravni akt in da je delodajalec pri odločanju vezan na pravila ZUP, je toženka ravnala pravilno, ko se je sklicevala na njegovo uporabo (UPRS sodba IV U 94/2016-15). Enako velja za poziv za izjavo, saj od dneva vročitve tečejo roki (87/1. čl. ZUP). Glede na določila 96.a člena ZUP pa izhaja, da za vročitev preko oglasne deske niso bili izpolnjeni pogoji. Ugotovitve detektivke o tem, da tožnik ne prebiva na naslovu za vročanje, ni mogoče šteti kot ugotovitev, da oseba dejansko ne prebiva na naslovu za vročanje. V tem postopku pa se je izkazalo, da to tudi dejansko ni bilo res.

22. Toženka ni sprožila postopka ugotavljanja dejanskega prebivanja tožnika pred pristojno upravno enoto, saj je zaslišani Forbici izpovedal, da postopka o ugotavljanju dejanskega prebivališča tožnika niso sprožili. Tožnik pa je sam izpovedal, da je v hiši, ki je sicer bila takrat še v delu, dejansko prebival in prevzemal pošto, čeprav je tudi res, da hišnega predalčnika ni bilo. Iz detektivskega poročila in zaslišanje detektivke Kocjan pa je sodišče ugotovilo toliko nedoslednosti, da iz njega ne gre zaključiti, da tožnik dejansko ni prebival na naslovu [redacted] Tržič.

23. Tako vročitev ni bila opravljena niti 30. 6. 2023 niti 7. 7. 2023, kar toženka sama sicer priznava. Ravno tako priznava, da je opravila poizvedbe na CRP, od koder je prejela informacijo, da je tožnikov naslov bivališča in naslov za vročanje: [redacted] Tržič.

24. Toženka navaja, da je po vračilu pošiljke s strani detektivke poziv za izjavo odredila vročiti preko oglasne deske in spletne strani toženke. Sporočilo je objavila dne 11. 7. 2023, zato je štela, da je pošiljka vročena 27. 7. 2023. Ker v roku 3 dni izjave s strani tožnika ni prejela, je dne 3. 8. 2023 sprejela sklep o razrešitvi.
25. Glede na to, da je imel poziv za izjavo resne posledice, ki sta mu sledila sklep o razrešitvi in nato prenehanje delovnega razmerja, katerih posledici sta prenehanje funkcije in delovnega razmerja, gre za takšne dokumente, za katere se zahteva osebna vročitev. Sicer pa tudi določilo 1. odstavka 87. člena ZUP izrecno določa, da se odločbe, sklepi in drugi dokumenti, od vročitve katerih začne teči rok, ki se vročajo v fizični obliki, vročijo osebno tistemu, kateremu so namenjeni. Drugi dokumenti v fizični obliki se vročajo v skladu z zakonom, ki ureja poštno storitve. Iz fotografij priloženih detektivskemu poročilu pa sodišče ugotavlja, da bi obvestilo o pošiljki in tem, kje in koliko časa jo naslovnik lahko prevzame, lahko pustila zataknjeno oz. nalepljeno na vratih, saj zakon določa, da je v takšnem primeru (ko naslovnika ni na naslovu) potrebno obvestilo pustiti v hišnem predalčniku ali na primernem mestu (87/3. čl. ZUP). Navedeno pa ni bilo storjeno, kar med strankama niti ni sporno.
26. Tožnik torej ni spremenil prebivališča, kar bi kazalo na uporabo cit. določila. Ravno tako niso bili izpolnjeni kakšni drugi pogoji, ki bi narekovali njegovo uporabo. Zato toženka ni imela ustrezne podlage za sklicevanje na cit. določilo in njegovo uporabo.
27. Tožniku tako ni bila vročena listina - seznanitev z razlogi za razrešitev in poziv za izjavo (B6), čeprav mora pristojni organ pred sprejemom sklepa o razrešitvi seznaniti direktorja z razlogi za razrešitev in mu dati možnost, da se o njih izjavi (38/3. čl. ZZ). Smiselno enako določa tudi 1. odstavek Statuta javnega zavoda radiotelevizija Slovenija (nanj napotuje Zakon o Radioteleviziji Slovenija). Toženka pa tožnika pred razrešitvijo ni seznanila s postopkom oz. razlogi zanj in mu ni dala možnosti zagovora (termin uporablja Statut RTV SLO). Tožnik zatrjuje, da je prišlo do procesne kršitve, ker mu ni bila dana možnost izjave oz. zagovora in da očitnega ni storil. Sodišče tožniku pritruje glede procesne kršitve, saj je ob postopku razrešitve prišlo do postopkovne kršitve, ki predstavlja razlog za sodno varstvo. Ker kršitev postopka razrešitve s tem, da tožnik ni bil seznanjen in ni imel možnosti zagovora pred razrešitvijo, lahko bistveno vplivala na odločitev. Za postopek razrešitve je namreč pomembno to, da je tožnik s tem seznanjen in da ima možnost izjave o kršitvah. To je po oceni sodišča zelo pomembno procesno dejanje, zato je bila lahko odločitev o razrešitvi, torej sklep o razrešitvi z dne 3. 8. 2023, nepravilen in s tem nezakonit. Gre za tako hudo procesno kršitev, da je povzročila nezakonnost sklepa o razrešitvi.
28. Ker je toženka zmotno menila, da je bil poziv za izjavo tožniku vročen 27. 7. 2023, je tudi zmotno menila, da se je 3 dnevni rok za izjavo iztekel 1. 8. 2023, zato je dne

3. 8. 2023 izdala nezakonit sklep, saj se zanj pogoji še niso iztekli. Rok za izjavo še ni niti prišel teči.

29. Tožnik tudi meni, da Svet RTV Slovenija ni bil pristojen organ za njegovo razrešitev, ker je prišlo do spremembe zakonodaje in med nalogami novo nastalega Sveta RTV Slovenija (prej sta njegovo funkcijo imela Programski svet in Nadzorni svet) ni več razrešitve generalnega direktorja. Njegove naloge po noveli opravlja na novo nastala uprava, ki jo vodi predsednik uprave. Ker gre smiselno za enako funkcijo, je Svet RTV Slovenija na podlagi 9. točke 1. odstavka 16. člena člena ZRTVS-1 bil pristojen za razrešitev vršilca dolžnosti generalnega direktorja, saj je ta do imenovanja uprave opravljal svojo funkcijo (22/3. čl. ZRTVS-1), nato pa so prešle naloge generalnega direktorja na upravo. To se je torej zgodilo po imenovanju celotne uprave tj. dne 16. 8. 2023. Tako ni mogoče slediti zgolj jezikovni razlagi določila, ampak je potrebni uporabiti tudi teleološko razlago, saj gre dejansko za pravno praznino (nikjer ni določeno, kdo razrešuje generalnega direktorja do imenovanja uprave), ki jo je potrebno dopolniti s teleološko redukcijo. Zato je postopek razrešitve in sklep o razrešitvi izdal pristojni organ in je ugovor tožnika v tem delu neutemeljen.

30. Čeprav je bila dne 16. 8. 2023 imenovana uprava toženke in je s tem dnem tožniku po samem zakonu prenehala funkcija vršilca dolžnosti generalnega direktorja, še ne pomeni, da tožnik nima pravnega interesa za vložitev tožbe. Tožnik ima pravni interes za ugotovitev nezakonitosti sklepa o razrešitvi, ker je ta posledično pomenil nezakonito prenehanje delovnega razmerja, zaradi katerega je tožnik lahko upravičen do določenih pravic. O teh pa bo sodišče odločalo v nadaljevanju postopka, saj to ni predmet delne sodbe. Zato ugovor toženke o tem, da tožnik nima več pravnega interesa za tožbo ni utemeljen in ga sodišče zavrne.

31. Ker je sodišče torej ugotovilo, da je bil sklep o razrešitvi nezakonit, je tožniku tudi delovno razmerje prenehalo na nezakonit način. Zato je sodišče ugodilo tožnikovemu zahtevku na ugotovitev nezakonitosti sklepa o razrešitvi in nezakonitost prenehanja delovnega razmerja kot posledico nezakonito podane odpovedi.

PRAVNI POUK:

Zoper to delno sodbo je dovoljena pritožba v roku 15 dni od prejema pisnega odpravka. Pritožbo je treba vložiti pisno v dveh izvodih pri Delovnem in socialnem sodišču v Ljubljani, Resljeva 14, Ljubljana, o njej bo odločalo Višje delovno in socialno sodišče. Če se pritožba pošlje priporočeno po pošti, velja dan oddaje na pošto za dan izročitve sodišču. Pritožba mora obsegati navedbo sodbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se sodba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP). Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo

sodišče zavrže, ne da bi pozvalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP). Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. člena ZPP).

Ljubljana, 17. marec 2025

Predsednica senata
okrožna sodnica:
Goranka Franz Ravbar

Soglasnost tega ugotovila
z izvirnikom potrjuje
vodja pisarnice

